

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4795/2022
08.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник тужилац АА, које све заступа пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., кога заступа Димитрије Личански, адвокат из ..., ради заузећа и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 350/2021 од 09.09.2021. године, на седници одржаној 08.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 350/2021 од 09.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 350/2021 од 09.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 6418/15 од 18.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је тужени током 2013. године у корист своје кп.бр.3057/2, са северне стране заузео део парцела тужилаца кп.бр. 3055/1 и 3056/1 у површини од 24м² (у целој дужини од 42,66 м, у три прелома), претходно оборивши тужиочев помоћни објекат - пољски вц од слабог материјала, те да се наложи туженом да тужиоцима преда заузети простор у државину, да уклони бетонске греде - конзоле са заузетог простора, као и да уклони део свог помоћног објекта - гаражу на прописану удаљеност од међне линије са тужиоцима. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се према туженом утврди да је тужени срушио пољски вц и оштетио метални део оgrade приликом зидања гараже, те да се тужени обавезе да им на име накнаде штете за уништени пољски вц солидарно исплати укупан новчани износ од 43.360,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженом, солидарно надокнаде трошкове поступка у износу од 78.900,00 динара са законском затезном каматом од падања у доцњу до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 350/2021 од 09.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благоврмено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за утврђење, којом је утврђено да је тужбени захтев неоснован. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 30.06.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 38.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору ради утврђења, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић